La Boheme, o reluare așteptată

(Grigore Constantinescu – 24 decembrie 2013)

Rezistența repertorială a capodoperei pucciniene este condițională de specificul concepției componistice care proiectează **La Bohème** în genul spectaclolului de ansamblu, mai bine-zis sextet vocal format din două soprane, tenor, bariton, bariton, bas, cu susținere orchestral simfonică. Mai mult, profilul celor patru acte este înrudit cu mişcările unei simfonii, Allegro tematic (actul I), Scherzo (actul II), Andante (actul III), Finale (IV).

Începând cu premiera din ultimul deceniu al secolului XIX, **La Bohème** este prezentă pe afişul majorităţii teatrelor lirice (inclusiv în România). Exista, cu decenii în urmă o distribuție celebră a Operei bucureştene, apludată și la Viena, în care erau distribuiți artiști precum Dinu Bădescu, Șerban Tassian, Nicolae Secăreanu, Valentina Crețoiu. An de an, stagiune de stagiune, grupul solistic a trăit primele emoții ale carierei cu acest spectacol puccinian.

Acum, în luna decembrie, Opera Națională București a reluat spectacolul regizat de Ionel Pante, sub bagheta lui Vlad Conta. Interesant de văzut însă cum se menține titlul, după numeroase pauze între spectacole, ceea ce motivează prezența în sală a operamanilor dornici de muzica lui Puccini, printre care și subsemnatul. În ce formă este acum reprezentația, și nu numai, la indiscreta întrebare asupra perioadei de repetiții pregătitoare am aflat că a existat o sigură repetiție de ansamblu și o generală, fapt vizibil în cursivitatea derulării reprezentației și prezența a numeroase inexactități sau decalaje în execuție, mai ales în ansamblurile de grup sau cele corale de amploare (actul al II-lea). Distribuția propusă în finalul lunii decembrie nu era lipsită de posibile afirmări (tenorul Liviu Indricău în Rodolfo, baritonul Cătălin Țoropoc în Marcello), deşi performanţele lor mai au de aşteptat, ceea ce nu este cazul la Vasile Chișiu – Schaunard, Horia Sandu – Colline, prezențe scenice depășite de dispozițiile vocale. Nici rolurile feminine nu ne-au suprins, căci soprana Elide di Matteis (Mimi), pe care au văzut-o și ascultat-o prima dată la Opera bucureșteană, nu este bogată expresiv, iar cântul său excelează în accente forțate ale acutului, din care lipsește cantabilitatea, compoziția personajului fiind de asemenea destul de palidă. Pentru Musetta, debutul sopranei Iulia Dan oferă un anume interes ca manifestare alertă scenic, însă amploarea vocii nu este spectaculoasă, fiind discret apludată de public chiar și după principala aria din actul al II-lea. Preferabilă ni se pare să o revedem într-un personaj mozartian sau de operă barocă. Dacă grupul compact al distribuției se oprește doar la observații, cauza poate veni și de la lipsa unei pregătiri la nivelul partiturilor, semnal de nepăsare din partea realizatorilor care au abandonat și ansamblurile corale insuficient antrenate ca sonoritate și mișcare de către maestrul de cor sau asistența de regie.

Dintre melomanii atrași de titlu, destui au părăsit spectacolul după prima pauză, justificându-și astfel lipsa de satisfacție pentru această vizionare. Când va reveni **Boema** pucciniană în stagiune, nu știm. Însă, față de constatările actuale, nici nu suntem covinși că vor urma realizări notabile în viitorul apropiat.